

ÚJ GALAXIS

Tudományos-fantasztikus antológia

1

ÚJ GALAXIS

Tudományos-fantasztikus antológia

<i>José Alexander Nogueira: Nem a 8. utas a halál</i>	3
<i>Ambrus Attila József: A Sirius három rejtélye</i>	10
<i>José Alexander Nogueira: Szenvedély</i>	13
<i>Kéri Katalin: Csillagászat az iszlám középkori világában</i>	15
<i>Kate Carry: Allah ege alatt</i>	22
<i>José Alexander Nogueira: Kiküldetés</i>	27
<i>José Alexander Nogueira: Ritmus</i>	35
<i>Kéri Katalin: A Hold és lakói</i>	37
<i>José Alexander Nogueira: Vihar után... „Kutyabaj”</i>	39
<i>José Alexander Nogueira: A számítógép is csak ember</i>	57
<i>Kéri Katalin: Nők a csillagászat történetében</i>	59
<i>José Alexander Nogueira: Vonzásban</i>	74
<i>Kate Carry: Suhanás</i>	79
<i>José Alexander Nogueira: Az utolsó segítség (HÜGYISZ)</i>	81
<i>Ambrus Attila József: Itt és Most (Értekezés a térről és az időről)</i>	83
<i>José Alexander Nogueira: Honvágó?</i>	98
<i>José Alexander Nogueira: A bolygó, ahol érdemes élni</i>	101
<i>José Alexander Nogueira: Találkozás</i>	122
<i>José Alexander Nogueira: Az utolsó nap</i>	127
<i>Kötetünk képeiről</i>	128

1

Összeállította és szerkesztette:
Ambrus Attila József

Tipográfia:
Alex/Iqdepo

Fedélterv és illusztrációk:
Laczi

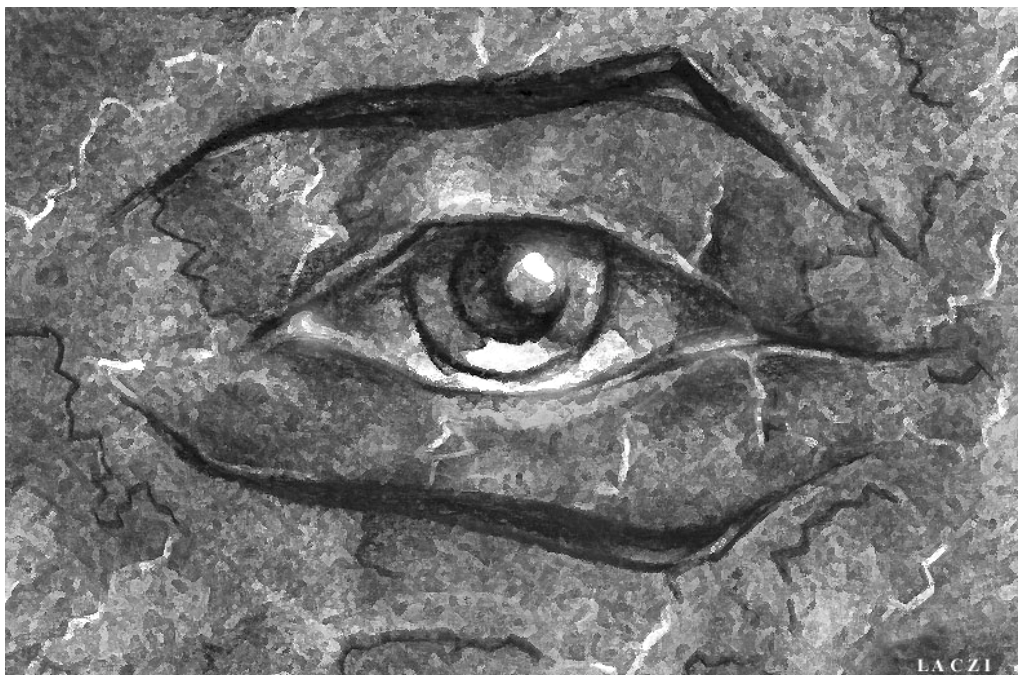
© Ambrus Attila József, 2003

© Dr. Kéri Katalin, 2003

© Laczi Szabolcs, 2003

© Kódex Nyomda Kft., Pécs, 2003

ISSN: 1589-6854

Kiadó és Nyomda: Kódex Nyomda Kft.,
Felelős vezető: Simon Béla
7627 Pécs, Rigóder u. 25.
Tel./Fax: 06 (72) 213-999

Az *Új Galaxis* antológiát postai
utánvétellel az alábbi e-mail címen
is megrendelheti a kiadótól:
kodex@mail.matav.hu

Az „Új Galaxis” szerkesztőségi címe:
7626 Pécs, Lenke u. 2.
Tel: (70) 255-2281

Weblap: <http://www.tar.hu/ujgalaxis>
Főszerkesztő: ambrusa@ajk.pt.e.hu
Illusztráció: laczi-film@freemail.hu
Munkatárs: kerikata@ajk.pt.e.hu
Tipográfia: alex@nostromo.pt.e.hu

Nem a 8. utas a halál

*Hol volt, hol nem volt, réges-régen egy
messzi-messzi galaxisban, túl az Óperencián,
még az üveghegyen is túl... Távolabb a
Legutolsó Birodalmi Flottánál is, messzebb a
a Star Treknél, ahová még az Ūrgammák sem jutottak
el, az Event Horizon közelében, egy magányos ércszállító
űrhajón, melyen csak 7 utas tartózkodott.
Ott kezdődött minden...*

●●● Az ūr végtelen ott is, ahol ember még nem járt. Egy magányos, hatalmas, rozoga ūrjármű rótt a kilométereket csendben, mozdulatlanul. A fedélzet sötétjében halk, pittyegő géphangok foszlányai hatoltak az éktelenül horkolók zajába. Hét vándor aludta másnapos álmát több évtizede. Heten voltak, mint a gonoszok: öt férfi és két nő. Aludtak, mivel nem voltak párban. Az egyik férfi robot volt, de ezt csak ő tudta, ám ő is aludt – valószínűleg egy programhiba miatt. A fedélzet egyetlen villanykörtéje már régen kialudt, persze ezt senki sem tudta, hiszen mindenki aludt. A helyzetjelző automatika volt egyedül megbízható, de az meg nem tudta kicserélni a körtét.

A végtelen ūr mélyén valahol távol, egy aprócska viharos bolygón, félig eltemetve a talajban egy másik ūrhajó aludta örök álmát. Annak a fedélzetén is sötét volt, na, nem azért mert nem égett a lámpa, hanem azért, mert a hajó elemei kimerültek. A fedélzeten egy ūrhajós maradványai hevertek. A gyomra szétrobbant. Ez gyakori halálósi ok volt azon a bolygón.

A mozdulatlanul haladó ércszállító ūrhajó, melyre ki tudja miért, a NOSTROMO feliratot festették fel, hirtelen vészjelzéseket fogott. Az automatika szinte azonnal reagált. Irányt változtatott, visszafordult és az ellentétes irányba indult el. Az életfenntartó berendezések egyenként felrázták az alvókat. Ūk szitkozódva, bűdös szájjal nyújtózkodtak. Csontjaikat ropogtatva, lassan, komótosan kibűjtak pizsamáikból, majd szolgálati ruháikba belemásztak.

A Nostromo egyre gyorsabban haladva megközelítette azt az aprócska, viharos bolygót, melyről kiderült, hogy valójában nem is kicsi, csak annyira messze volt, hogy picinek látszott. Az automata berendezés a hajót szinte zökkenőmentesen leparkolta a bolygó felszínén. Természetesen rögtön eleredt az eső.

– Hullának érzem magam – szólalt meg Ash, miközben Kane-t nézte.

– Úgy is nézel ki, jól berozsdásodtál – nevetett a robot vállára csapva Parker, nem is sejtve, hogy mennyire beletrafált az igazságba. Persze az igazság odaát van, de azért Parker valahogy mégiscsak bele tudott trafálni.

A többiek nem szóltak, csak álmosan pislogtak.

– Hol a Föld? – kiáltott fel hirtelen Lambert, a navigátor.

– Messze van ide – szólalt meg Ripley, miközben halk, morgó hangot hallatva, csorgó nyállal lassan Dallasra nézett. – A Zeta-II. Reticuli mellett vagyunk.

Dallas kissé hátrahőkölt, majd megszólalt:

– Mi történt veled, Ripley? Úgy nézel ki, mint akinek az állkapcsa ki-be járka.

– Semmi baj, csak azt hiszem, huzatot kaptam, valamelyik hülye nyitva hagyhatta az ablakot, miközben aludtunk – válaszolta akadozva Ripley.

Dallas Anyához fordult:

– Anya, hol vagyunk?

A fedélzeti komputer, melyet mindenki csak anyázott, géphangon válaszolt:

– A ZETA-II. RETICULI MELLETT VAGYUNK.

Hirtelen mindenki Ripleyre nézett.

– Honnan tudad, hogy hol vagyunk? – kérdezte Ripleyt Parker.

Ripley hanyagul odafordult, és csak annyit válaszolt:

– A rutin. – Majd folytatta – Gyerünk, nincs sok időnk, ki kellene menni, aztán összegyűjteni a tojásokat.

– Milyen tojásokat? – kérdezte kíváncsian Dallas.

Ripley hirtelen megremegett. Kétségbeesve kapkodott levegő után: – Tojásokat mondtam volna? – kérdezett vissza falfelhéren, majd hirtelen kivágta magát. – Úgy értettem, hogy szedd össze a holmidat, majd Kane-nel és Lamberttel menjetek ki, na nyomás!

– A nyomást értettük tojásnak – röhögött fel Kane idétlenül.

Dallas, a parancsnok, Ripley utasításainak engedelmeskedve munkára intette az álldogálókat. Kane és Lambert kelletlenül szedelőzködtek.

●●● A zsilipkamra ajtaja kinyílt, és három szkafanderes alak lépett ki rajta.

– Minden rendben? – kérdezte tőlük Parker.

Dallas a hüvelykujjával először felfelé mutatott, aztán meg lefelé.

– Kane, jó lenne ha nem ütnéd bele mindenbe az orrod! – szólt Parker mögül

Ripley a mikrofonba, majd folytatta: – Én a helyedben vigyáznék, hogy ne másszon mindenféle hülye a képembe.

Parker érdeklődve fordult hátra. Már-már meg is szólalt, de Ripley egy gyors és erős kézmozdulattal lyukat ütött a homlokán, majd félrefordított fejjel lassan a levegőbe emelte a vértől csöpögő, idegrángatózó testet. Parker fejében csuklóig benne volt Ripley keze. Elégé undorító volt, de mivel így történt, már nem volt mit csinálni.

– Beléd látok ám... – szólalt meg Ripely vicsorogva, majd a képernyőhöz lépett.

Dallas éppen a sisak-mikrofonját igazgatta a nyelvével, hiszen a kezével nem férhetett hozzá, mert hát a keze nem a sisakban volt.

– Ezt a problémát már igazán megoldhatták volna – szólalt meg Lambert, miközben összeszorított fogakkal hallgatta Dallas mikrofonjának sercegését.

– Ez igazán csak a ti problémátok – vigyorodott el Ripley, majd egyenként kikapcsolta a hangszórókat és a monitorokat, melyek a kint levők adását vették.

Szépen lassan lekapcsolgatott mindent. Lekapcsolta az elektro-enkefalográfokat, lekapcsolta Parker halkan duruzsoló magnetofonját is, valamint a terem világítását. Sötétben botorkált el a zsilipajtóig, ahol egyetlen kézmozdulattal letörte a kilincset, majd elővette a noteszét és négy strigulát vésett bele.

– Kicsit gyorsan haladok – dűnnyögte maga elé, és elindult, hogy megkeresse a többieket.

●●● Ash éppen újságot olvasott. Brett meg talán a macskát kereste valahol. Az egyetlen házimacska, Jones, mindig elcsatangolt a fedélzeten. Nem is házimacska volt, inkább hajómacska. Legalább öt kilós, szürke, torzonborz állat. Mivel az egész hajót keresztül-kasul bejárta, eléggé bűdös volt, ráadásul még a nyelve is kilógott.

Ripley ki nem állhatta a macskákat, mindig résen volt, hátha egyszer úgy hozza a szerencséje, hogy egyedül marad vele, akkor végre jó nagyot belerúghat. De Jones nem adta meg neki ezt az örömet.

– Mi van a többiekkel? – kérdezte a belépő Ripleytől Ash, miközben tejet kortyolgatott.

– Kint bóklásznak – válaszolta egykedvűen Ripley, és sandán a robotra nézett.

– Ezek nem normálisak. Ilyen esőben kint mászkálni nagy butaság.

– Talán beázik a szkafanderük? – kérdezte Ripley fanyar humorral.

– Jonest nem láttátok? – lépett be a komputerterembe Brett.

A két bent lévő szinte egyszerre vágta rá:

– Jones nem a mi macskánk kölyke.

Brett maga elé dűnnyögött valamit, aztán kérte Ripleyt, hogy nézzen meg vele valamit a gépteremben. Ripley készséggel követte.

Miközben lassan mentek a gépterem felé, Brett állandóan a macskát hívta.

– Jones... ide gyere, cic, cic. Jones cica! Gyere szépen Bretthez, kiscicám.

– Hagyd már azt a nyavalyás dögöt! – rivallt Brettre Ripley ökölbe szorított kézzel.

– A fene egyen meg, Jones – morogta halkán Brett – hova a pokolba bújtál? Ripley, nem tűnhet el csak úgy egy macska!

– Ne köss bele Jonesba – védte színleg Ripley az állatot. – Ő ugyanúgy fél, mint mi valamennyien.

– Ezt meg hogy érted? – nézett rá kérdően Brett.

– Hagyjuk – legyintett Ripley idegesen –, ezt Te úgy sem ér(t)heted meg.

Brett már-már elcsüggedt, amikor meghallotta az egyik sötét sarokban a jól ismert nyávogást. Ahogy közelebb nyomult, félrehajolt egy oszlop elől, s pillantása ráesett a bundára és a bajuszra: Jones volt ott. Lassan közeledett felé, nehogy az állat hirtelen megugorjon.

– Ide gyere, kiscicám... jó, hogy itt vagy, te kis szőrös csirkefogó. – Kinyúlt a macska felé. Az fenyegetően fújta rá, s arrébb húzódott a vackában.

– Gyere szépen, Jones. Gyere ide Bretthez. Most nincs időnk bolondozni, mert Ripley néni nem szereti, ha nem viselkedsz szépen – szólt kedves, bűgő hangon Brett a macskához.

Amíg a gépésztechnikus a cicával volt elfoglalva, addig Ripley óvatosan a háta mögé került. Tökéletes csendben odalépett hozzá, valami iszonyatos erő érződött benne. Az ujjai szétnyíltak, majd összezárultak a gépész torka körül. Brett felsikoltott, s mindkét kezével öntudatlanul a nyakához kapott.

Ripley felemelte a tehetetlen embert, annak lába az üres levegőt taposta. Jones pedig hirtelen megugorva elmenekült. Ripley ugyanolyan lendülettel az állat után vetette magát, közben Brett nyaka nagyot reccsent, és a férfi élettelenül terült el a szereplőknében.

Ripley nem érte utol Jonest, de egyetlen lépéssel sikerült a farkára tipornia. Az állat üvöltése még sokáig visszhangzott a Nostromo folyosóin.

●●● Ash, miközben harmadik pohár tejét kortyolta, hanyagul lapozgatta kedvenc magazinját a *Delta* és a *Magellán* legújabb egybefűzött kiadását, melyben a legfejlettebb kibernetikai eljárásokat fejtegették.

Kint a vihar még mindig nem hagyott alább. Az űrhajó vastag ablakán kopogás-szerű hang hallatszott. Ash odalépett az ablakhoz, de az orránál tovább nem láthatott a kinti sötét, sűrű kavargás miatt.

– Dallas, ti vagytok azok? – szólalt meg, de aztán rájött, hogy azok ott kint nem hallhatják, hiszen ő nincs bemikrofonozva.

Mivel a kopogás csak nem akart megszűnni, kiment, hogy a zsilipajtónál várja az érkezőket.

Amikor meglátta, hogy a zsilipkamra ajtajának kilincsét valaki letörte, nem rémült meg, a fejlett kibernetikának köszönhetően azonnal tudta, mit kell cselekednie. Bement a szerelőműhelybe, és kihozta a lángvágó felszerelést.

Alig tizenöt perc alatt kivágta a belső zsilipajtót a helyéből, majd a lyukon bebújt a zsilipkamrába. Mivel bent nem talált senkit, ezért a fülét a külső falhoz szorította, mármint a külső fal belső feléhez, hiszen nem kívül volt, hanem belül.

A kopogást most már tisztán hallotta. Egyetlen mozdulattal megnyomta a külső ajtót nyitó gombot. A kicsapódó külső zsilipajtón kicsiny jégszemcsék sodródtak be. Az űrhajó áporodott levegője után Ash nagyot szippantott a mérgeggázokkal teli kinti levegőből, majd kilépett a bolygó talajára. Sehol sem látott senkit. Pár lépést előrehaladt, de még így sem látott tovább az orránál.

A háta mögött egy sötét, fémesen csillogó, hatalmas alak surrant be a zsilipkamrába, páncélját halkán nekikocantva a fémfalnak. Ash nem vett észre semmit. Visszament a Nostromóba, majd miután jól kiszellőztette azt, visszahegesztette a belső zsilipajtót.

●●● Ripley a komputerteremben várta Asht. A *Delta* és a *Magellán* legújabb egybefűzött kiadása volt nála, rúdba tekerve. Kicsit vastagnak tűnt a rúdba tekert újság, de Ashnak jó lesz így is – gondolta Ripley magában.

Amikor a robot meglátta, hogy Ripley mit művelt a kedvenc újságjával, nekitámadt:

– Nem gondolod, hogy ez azért már túlzás?

– Nem gondolod, hogy undorító, amikor egy robot tejet iszik? – kérdezett vissza gúnyosan Ripley.

– Honnan tudod? A Társaság titokban akarta tartani. Én egy kísérleti gép vagyok, erről nem tudhatsz – mondta Ash szenvtelen hangon.

– Tudom és kész! – vágta rá Ripley mérgesen. – A Társaság 937-es különleges utasítása csak blöff. Te azt hitted, valóban érdekli őket, hány pohár tejet tudsz meginni egy nap? Naiv vagy. Nem érdekli azokat semmi, csak a pénz. Neked meg bemagyarázták, hogy tesztgép vagy.

– Ripley, Te nem tudsz semmit. Csak a Földön felejtett kutatószemélyzet tudhat

rólam és feladatokról – próbálta menteni a helyzetet Ash.

– Igazán? – durvult be Ripley, majd odalépett a robothoz. – És gondolod, hogy erről sem tudok semmit? – egyetlen kézmozdulattal kikapcsolta a gépet.

Ash abban a pillanatban energia nélkül maradt, megmerevedett, mint egy kirakati bábú. Mivel nem volt, ami kordában tartsa az imént elkortyolt tejet, az elkezdett lassan-lassan kifelé bugyogni Ash élettelen száján.

– Undorító – szörnyedt el Ripley, és a rúdba tekert újságot próbálta a gépember torkába lenyomni. Olyan erővel nyomta, hogy mindketten elvesztették egyensúlyukat, és a földre zuhantak. Olyan szerencsétlenül estek, hogy Ash porcelánfeje apró darabokra robbant szét. A tej mindent összefröcskölt.

●●● Anya rémulően vijjogó hangja mindenütt hallható volt:

– IDEGEN A FEDÉLZETEN! FIGYELEM! ELSŐFOKÚ VÉSZRIADÓ!

Ripley azonnal felugrott.

– El kell innen tűnnöm, de azonnal! – nyögte futás közben.

Anya meg csak üvöltött:

– IDEGEN A FEDÉLZETEN! FIGYELEM! ELSŐFOKÚ VÉSZRIADÓ!

„Még jó, hogy Anya csak egy van!” – gondolta magában Ripley, és visszaintegetett Dallasnak és Lambertnek, akik az eszméletlen Kane-t cipelve az ablakokat püfölték, mert nem tudtak bejönni a zsilipajtón, amit Ash jól behegesztett.

Ripleynek más, sürgősebb dolga is volt, minthogy végignézzze, hogyan fulladoznak az oxigénhiánytól a többiek ott kint.

„Csak egy maradhat, csak egy...” – motyogta maga elé, miközben beélesítette az önmegsemmisítő berendezést, ami azonnal megkezdte a visszaszámlálást.

„Ezt kapd ki Jones” – vágott ököllel a levegőbe maga elé Ripley úgy, hogy a középső ujját nyújtva hagyta. Miközben bugyiban szaladt végig a B folyosón, hallotta Anya hangját:

– FIGYELEM! FIGYELEM! A HIPERHAJTÓMŰ HÚTÉSE MEGSZŰNT. A HAJTÓMŰVEK TÚLTERHELÉSE AZONNAL BEKÖVETKEZIK.

Ripley egyenesen az űrkomphoz futott. Még látta, hogy Dallas és Lambert feje lehanyatlott az idegen bolygó gyilkos vadságában. Sajnálta, hogy nincs nála a notesze, mert akkor akár két újabb strigulát is húzhatott volna bele, igaz, ennek már úgysem lett volna semmi értelme, hisz rajta kívül minden társa merevedő hideg testtel feküdt valahol a környéken... és ez mind az ő érdeme... Kimondhatatlanul büszke volt magára.

Vészesen fogyott az idő. Ripley tudta, hogy a macska nincs bent az űrkompanyban. Elégedett volt, annak ellenére, hogy eddig még egy idegennel sem találkozott.

Anya hangja törte meg a csendet: FIGYELEM! A HAJTÓMŰVEK HATVAN MÁSODPERC MÚLVA FELROBBANNAK.

Ripley bezárta a komp ajtaját, és belezuhant a pilótaülésbe. Holmi röppályával és emelkedési szöggel nem volt ideje vesződni. Minden figyelmét egyetlen gombra összpontosította, amely alá vörös betűkkel ezt a szót vették: KATAPULT.

Lángnyelv csapott ki a segédhajtóműből, ahogy a komp levált a Nostromóról. A gravitáció szinte összepréselte Ripley tüdejét, amint próbálta magát beszíjazni az ülésbe. Mielőtt elalélt volna, még az űrkomppal visszapillantó tükrében látta, hogy a nehéz óriásgép hatalmas villanással cafatokra robbant szét. Jones véres maradványai a hátsó ablakhoz csapódtak. Ripley mosolyogva ajult el.

●●● Ripley lassan tért magához. Az űrkomp belsejében sötétség honolt. A padlón undorító, zöldszerű nyálka volt szétkenődve. A félhomály sötétjében csak a páramentesítő zümmögése hallatszott, ám az óriási csöndben a nő ezt szinte zakatolásnak érezte. Nehezen szedte a levegőt a kompban uralkodó hőségtől. Egy kis kattanársra – mely dörrenésként rázta össze a testét – figyelt fel. A páramentesítő zümmögése abbamaradt. A csend homályos nyomásként borult rá. A felismerés belényilalt. Lassan, óvatosan bekattintotta a pilótaülés második szíját is, közben a fejét forgatva próbált figyelni. Lassú mozdulattal felvett egy papírvágó ollót az asztalról és erősen szorítva maga elé emelte. Szíve a torkában dobogott. Érezte vérének lüktetését a fejében. Csend volt, iszonyú csend és hőség. Egy pillanatra megdermedt...

Ripley erősen megmarkolta a pilótaülés karfáját. Tudta, hogy nincs egyedül. A rémület szinte olyan erősen szorította a torkát, mint annak idején ő tette Brettel.

Beszíjazva feküdt a pilótaülésben. Próbált tájékozódni a sötétben, de csak egy fémesen csillogó, páncélszerű sötét tömegekről verődött vissza némi fény.

Lassan lehajtotta a fejét, és akkor jött rá, hogy egyetlen piciny fehér bugyiban ül, ráadásul beszíjazva. Ettől még jobban megrémült. Remélte, hogy a látványtól az idegen is megijed, de Ripley közel sem nézett ki olyan rosszul.

A lény villámként mozdult meg, majd a halálra vált nő elé ugrott. Bizonyára kicsit meglephette a majdnem pucér lány látványa, mert hirtelen megtorpant, végignézett a nőn és hosszú, kemény páncéllal borított farkát lassú mozdulattal maga elé emelte.

Ripley azonnal döntött: rácsapott a zsilipajtót nyitó vészkapcsolóra. Az idegen hirtelen megkapaszkodott, a komp levegője sűvítve robbant ki az űr vákumába, s olyan erős szívóhatás támadt egy pillanat alatt, hogy a pilótaülést kitepte a helyéből. Ha a társaság nem spórolt volna állandóan mindennel, ez nem fordulhatott volna elő, hiszen négy új csavar igazán nem döntötte volna csődbe a Céget, persze ki tudhatja, manapság már semmin sem kell meglepődni, épp elég vagyont harácsolnak össze a Társaság főnökei.

A beszíjazott Ripley sikoltva repült a zsilipajtó felé. Az idegen lény megpróbálta elkapni, de mivel nem voltak kezei, csak tehetetlenül nézte, ahogy a nő a hideg űrbe kivágódik. Ripley háta mögött csapódott be a zsilipajtó, és az automatika bekapcsolta a komp faránál lévő segédhajtóműveket. Azt, hogy Ripley – az utazás előtt fodrászolt – frizurája hogyan festett ezután, inkább hagyjuk.

Az űrhajós élettelen teste örökre beszíjazva maradt az űr végtelen hidegében. Csak az aprócsa fehér bugyi közepén lévő kis piros folt árulta el, hogy valaha egy nő teste volt az, mely a végtelent átszelő mesterséges égitestté lett.

A távolodó űrkompból két szomorú szempár bámult a tehetetlenül, bukdácsolva, forogva sodródó Ripley felé. Az idegen agyán átfutott, hogy ez az emberi lény micso-da csodálatos teremtmény volt, de sajnos könyörtelen, önző gőgjében nem ismert hárt, s ezzel pusztította el önmagát és a bolygóján lévő erdőket is.

Az űrkomp lassan közeledett a Föld felé.

●●● – Tetszett? – kérdezte Xrafoxdyrkughne a barátnőjét.

– Érdekes volt, de jobban szeretem a szerelmes filmeket, mint a történelmieket – válaszolta a lány.

Miközben a moziteremből lassan kikászálódtak, Xrafoxdyrkughne odahajolt a társnőjéhez és halkán ezt súgta neki:

- Most elviszlek vacsorázni, utána pedig megnézzük az Eget.
- Nagyon édes vagy – egyezett bele a nő. – Sietnünk kell, mert már sokan lehetnek a parton.

Gyönyörű éjszaka volt, a Hold hideg fénnel világított. A tiszta égbolton az augusztusi hullócsillagok rajai húztak el. A mozielőadásról sokan egyenesen a tengerpartra siettek, hogy megnézzék a csillagos eget. Az ég mély ürességében aprócska vibrálással hunyorogtak a távoli világok apró fényei. Néha egy-egy felhő eltakarta az éjszakai Föld égi kísérőjének vigyorgó arcát, de az üde kis szellők tovasodorták a fellegeket. A telehold izzó fénye meg-meg csillant a tengerparti sétányon eget kémlelők fémesen feketéllő hátpáncéljain.